

Hipersòmnia

Jordi Montreal Quesada

Conte presentat en el 16è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Murmuris misteriosos, atrapats sota el coixí, la despertaren d'un son suficientment profund per provocar-li aleshores un cert desconcert. Obrí els ulls de cop (mai l'havien pesat tant les parpelles) i el primer que va veure va ser el resplendor llunàtic dels vidres de la finestra, a la seva dreta. A fora plovia i la noia pàl·lida de cabells negres proferí un parell d'esbufecs, l'angoixa que la mantenia captiva fugí en gran part amb aquests, però no retornà definitivament a la consciència fins que un calfred va recorre-la de dalt a baix, advertint-la d'una manera o una altra.

Què collons havia succeït? Es deia. Per un moment creia que s'ofegava, que el somni que no recordaria un cop llevada l'asfixiaria com unes mans aspres al coll, però... Li parlava, algú li parlava, una veu freda, masculina, en un idioma inventat i totalment incognoscible o... O potser no, perquè l'havia deixat d'escoltar, de sobte ja no l'oïa i estava perdent per cada segon que corria la capacitat de recordar les característiques que he esmentat en línies anteriors. Parà de tremolar. Només devia haver patit un malson. Tancà els ulls i assaborí aquell silenci efímer, doncs s'esvaí, mentre tractava de submergir-se de nou en un mar de somnis. Es girà cap a un costat i després cap a un altre, però no va trobar una posició còmoda que la satisfés.

Un cascavell xiuxiuejà un so agut. A fora plovia, ja ho he dit, i al balcó un gat miolava i colpejava amb les potes, esgarrapava a tort i a dret més ben dit, demanant a la noia un auxili que no arribaria. Plovia a bots i a barrals, doncs els núvols obscurs feien més sinistra la nit, però a dins també ho semblava. Sentia les explosions de les gotes que es desprenien dels mobles contra les superfícies

oposades. Al principi no reparà en aquestes, doncs desitjava que la son la tornés a vèncer. Un tifó havia gosat visitar-la mentre dormia? Es preguntà entre llençols. S'adonà que el pijama era ben moll, xop com la resta del pis, segurament a causa de la suor gèlida que li regalimava per tot el cos. Al gat li succeïa el mateix.

Finalment s'incorporà, tragué les seves cames tan llargues i tocà el terra gèlid amb la punta dels dits per buscar les sabatilles. Necessitava beure un glop d'aigua, quina ironia, no? Tot aiguós i la seva gola seca. Així que s'alçà i es dirigí a les fosques cap a la cuina, perquè la claror de la lluna, que penetrava pels vidres, li era prou i el llum de la tauleta de nit no funcionava, tot un misteri, és clar. Palpava amb les mans les parets per tal de guiar-se i en un tres i no res es trobà allà. Tampoc tingué dificultats en trobar l'interruptor i aquest cop sí, la bombeta s'encengué i irradià l'habitació, però no durà massa, perquè, un cop amb l'ampolla apropant-la directament als llavis, es va fondre i la tornà a deixar a les palpentes. Begué en silenci mentre algú (alguna cosa) aconseguí obrir lleugerament la finestra corredissa i el gat, ofès per la poca consideració de la noia, donà una passa endavant i s'aixoplugà.

El llum es tornà a encendre, al cap de cinc minuts es va apagar altre cop i al cap de deu va fer pampallugues durant una estona. Conseqüentment i com si tot estigués associat d'alguna forma, un batec tan fort i sorollós com un tro sacsejà l'edifici. L'ampolla se li escorregué de les mans i es precipità contra el terra. Llavors en sec es va escandalitzar pel que no s'havia escandalitzat abans: l'estat del pis i el seu pijama. El cor se li va encongir i els colors li van pujar a la cara; demà havia de llevar-se aviat

i ara devia netejar tot. Però un segon batec, no els emetia pas el seu cor, suggestionà de nou la seva ment i els problemes s'esvaïren. Els colors li pujaren a la cara i el front li coïa.

Un tercer batec, un quart, un cinquè, tots provenien del parc de darrere de l'edifici, i la noia corregué cap a la finestra del saló, deixant enrere una ampolla que es buidava sobre el sòl, tan ignorada com el gat. L'obrí de bat a bat després d'un esforç considerable i l'aigua de la pluja la va dutxar, fet que ni la va immutar. Allà baix, el vent movia els gronxadors d'un costat a un altre i aquests xerricaven, els bancs la vigilaven i els tobogans l'incitaven, però cap ho feia com l'esfera, l'esfera que es mantenia suspesa en l'aire, l'esfera que ignorava la meteorologia, l'esfera que il·luminava l'obscuritat d'un món regnat per persones horribles. Ella (com a nucli vivent amb capacitat de decisió) era la que havia bategat, més aviat enviava ones sísmiques a tot arreu. Res semblava tenir sentit, però alhora tot li resultava estranyament familiar.

La noia allargà el braç cap enfora i els dits de la mà, com cucs, feien veure que l'agafaven, però l'objecte màgic era prou lluny i aquest simple fet oprimia inexplicablement el seu cor, seria aleshores quan les gotes inadvertides picaren contra el seu rostre perfecte com metralla en la pell. "He d'agafar-ho" es proposà, tan fortament com quan desitjà una ampolla que humitegés la seva gola. Havia existit mai un llit? I un pis xop? Un malson o una veu metafísica? Us asseguro que llavors ja no.

Abans que es donés compte ja havia partit, sense canviar-se de roba, en pijama. La porta principal d'aquell cinquè pis (inundat) quedà oberta, igual que la finestra del saló i

la del dormitori, algú recorda el cascavell d'un gat? Aquest ja s'havia esvanit cap a lo supermassiu. Compartí l'ascensor amb el professor que tantes esbrincades li va fotre a l'institut. Duia el seu uniforme ridícul i rudimentari, les seves característiques, però inusuals, ulleres fosques i llegia dret com un estaquirot un diari, la portada del qual reflectia l'adveniment d'uns éssers diferents en busca de brega en lletres majúscules. A mesura que deixaven enrere els pisos, la llumeta del panell canviava de número. La noia, induïda per l'esfera, ni el discerní, només sortí a corre-cuita sense temps per tombar-se i adonar-se que mentre les comportes es cloïen, el mestre aixecava la vista del diari, per observarla i somriure-li amb fàstic.

Cinquanta metres més endavant ja visualitzava l'esfera púrpura, surant com si fos Deu mateix qui la sostingués per uns fils invisibles, li faltaven cinquanta metres de lluita amb la tempesta per assolir-la, però no l'aturaria una forta galipàndria. La noia no sabia dir perquè la necessitava, però l'atracció la mantenia captiva i no només a ella, sinó a un munt de rostres encaputxats que s'aixoplugaven cadascun sota un paraigua tan purpurí com el seu objectiu brillant. Ella ni se n'adonà de la seva presència fins que no els va tenir ben a prop, en aquell precís moment es fixà en les seves expressions, hi llegia bogeria, ànsia, temor i tots els set pecats capitals. Estava segura que l'atraparien si no es donava manya.

Caigué diversos cops durant el trajecte, doncs les ràfegues huracanades havien transformat les seves passes en una epopeia, i es ferí una cama, però tragué forces des d'on no existien per aixecar-se i continuar. A mesura que s'anava apropant l'esfera lluïa amb major intensitat, els ulls de les

persones encaputxades també ho feien. Tots albergaven la possibilitat que quan l'atrapessin la tempesta finalitzaria i les seves vides es rebobinarien fins a l'inici, tots els actes poc ètics ja no pesarien sobre les seves ànimes, els somnis i els somriures tornarien a aflorar. Ingenus. Sempre, cada segon viscut. Escapat.

L'esfera emetia un aura celestial, com un cordó de seguretat o una cúpula plasmàtica que l'envoltava. Quan la traspassà notà pessigolles per tot el cos, una mena d'escàner ultra tecnològic l'explorà seqüencialment i la qualificà positivament en a penes un segon. Els encaputxats deixaren de ser-ho, perquè no tingueren la mateixa sort. Els abrics es desintegraren i els paraigües se'ls endugué una nova bufada. Els cossos caminaren un parell de passes més mentre s'apedaçaven, un a un es desplomaren a terra i s'arrossegaren entre xisclets com zombis famèlics, finalment es reduïren a pols, pols carnesí.

Només restaven les dues, l'esfera refulgent i la noia xopa, els crits d'entusiasme i la por de les revelacions. Enlairà el braç i clogué la mà sobre l'ésser nucleat que l'havia estat cridant com a tants i tantes altres, no pas a l'home de l'ascensor. La felicitat que s'expandí pel seu cos no es podia expressar amb paraules. Al principi cremava, però es refredava a mesura que transcorrien els segons. Sentí un formigueig agradable que començà al palmell de la mà i li recorregué com el primer dels calfreds. Ja no es mullava, l'aigua de la pluja no podia penetrar l'interstici, relliscava per unes parets invisibles. Hi regnava un ambient càlid al seu refugi. Gaudia tant de l'assoliment que no va percebre que el braç que la sostenia es marcava i s'assecava, que les venes se li marcaven i es feien visibles,

que els ulls se li enfonsaven en les conques i els cabells es descolorien, que perdia la seva bellesa a un ritme vertiginós...

—Clara, em sents? Clara em sents?!

Una veu masculina li parlava, provenia de tot arreu, podia pertànyer fins i tot als mateixos edificis o als gronxadors. Semblava alarmada per algun motiu insòlit que ella no comprenia en aquell moment a causa de l'excitació, però ella no volia un rescat, anhelava vagar per l'atzar.

—Clara, respon! —Tornà a repetir, menys clar que el primer cop, aquest com si provingués d'una ràdio.— Tot això no es real, estàs infectada per un cuc! Hi ha un cuc als teus somnis! Respon-me abans que tot torni...

La noia tancà els ulls i es mossegà el llavi, adelitant-se encara més. La veu es distorsionava i l'esfera púrpura la consumia, però...

Murmuris misteriosos, atrapats sota el coixí, la despertaren d'un son suficientment profund per provocar-li aleshores un cert desconcert. Obrí els ulls de cop i el primer que va veure va ser el resplendor llunàtic dels vidres de la finestra. Afora plovia.

Què havia succeït? Només devia haver patit un malson. Tancà els ulls i assaborí aquell silenci efímer, doncs s'esvaí, mentre tractava de submergir-se de nou en un mar de somnis, però no ho aconseguí. Finalment s'incorporà, tragué les seves cames tan llargues i tocà el terra gèlid amb la punta dels dits per buscar les sabatilles. Marxà cap a la cuina a les palpentos i a prop de les parets, sense notar com un rostre sense ulls que sobresortia i alhora pertanyia al sostre la vigilava, i sense veure com un

tentacle llefiscós sorgia de sota el llit i donava la benvinguda a un gat constipat.

Primera edició en ePUB i PDF: desembre de 2013.

Aquest relat fou presentat en la 16a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2012-2013 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

